

Arrest

nr. 56 190 van 17 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense origine en afkomstig uit Jerevan, verklaart omwille van volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten. U kwam in 2005 als minderjarige met uw vader naar België. Hij vroeg hier asiel aan. In juli of augustus 2006 keerde u alleen terug naar Armenië per vlucht om uw moeder te zoeken. Bij uw aankomst werd u op de luchthaven van Jerevan aangehouden door de militaire politie. De militairen namen uw paspoort in beslag. U werd meegenomen en gevraagd waarom u zo lang uit het land was en waarom u zich niet had aangeboden voor uw dienstplicht. U werd vervolgens naar hun gebouwen gebracht in de centrumwijk "Kentron" van Jerevan, waar u tot 21 november 2006 werd vastgehouden. Op die dag werd u overgebracht naar de

militaire kazerne van Goris. Hier begon u uw legerdienst, die gedurende zeven maanden normaal verliep. Daarna werd u apart geroepen en gebracht naar het privé-domein van de generaal P.(...) P.(...), een huis gelegen in een bos wat verderop van de kazerne in Goris. Hier moest u uw legerdienst verder zetten als één van 6 persoonlijke lijfwachten van de generaal. U werd bevolen zaken te doen die u uit vrije wil niet wenste te doen, nl. op bevel van de generaal zijn vijanden, en andere mensen waar hij problemen mee had, afranselen. De eerste maal dat u gevraagd werd dergelijke taken uit te voeren, weigerde u, en u werd daarom geslagen. Als lijfwacht vergezelde u de generaal in al zijn uitstappen en u bewaakte zijn huis. U was ook verantwoordelijk voor de veiligheid van het gezin van de generaal. U verbleef op hetzelfde domein, in een speciale slaappleats gebouwd voor u en de 5 andere soldaten. In 2009, u weet niet juist wanneer, trachtte u te ontsnappen. U vluchtte weg uit het domein, en hield een taxi tegen, en ging naar Jerevan. Als gevolg van een opsporingsbericht gezonden vanuit de kazerne werden alle auto's gecontroleerd op de autoweg. De taxi werd tegengehouden, u werd herkend en vervolgens teruggevoerd naar Goris. Bij aankomst werd u geslagen, en kort daarop ging u weer aan de slag. In 2010, u herinnert zich niet juist wanneer, toen u de generaal begeleidde naar het ministerie in Jerevan, kwam u A.(...) tegen, een vriend van uw vader. U vroeg hem u te helpen het land te verlaten, en hij zei dat hij zijn best zal doen. U gaf uw telefoonnummer en A.(...) belde u in april 2010 met de boodschap dat hij een paspoort had geregeld voor u. U ging naar Jerevan om samen met A.(...) een pasfoto te maken voor het paspoort en kwam terug naar Goris. Op 22 juni 2010 belde A.(...) u en hij vertelde dat de papieren voor uw vertrek in orde waren. U vroeg aan de vrouw van de generaal of u even een uurtje naar de stad mocht om inkopen te doen, zij weigerde niet, en u vluchtte naar het huis van A.(...) in Jerevan. Vandaar vertrok u dezelfde nacht met twee personen naar Wit-Rusland. Na een verblijf van 5 dagen hier reed u verder naar België, waar u op 7 juli 2010 aankwam. Diezelfde dag diende u uw asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw militair boekje en uw geboorteakte.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen verband houden met één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde namelijk (CGVS p. 9-10, 21) dat u bij terugkeer in Armenië werd opgepakt omdat u zich niet binnen de wettelijke termijn had aangeboden om uw legerdienst te vervullen. Na 7 maand werd uw legerdienst onderbroken en werd u verplicht als lijfwacht van generaal P.(...) P.(...) te werken in zijn residentie te Goris. U vluchtte uiteindelijk in 2010 uit Armenië en vreest terug te keren omdat u, als getuige van vele vechtpartijen met vijanden van de generaal, veel informatie heeft over de generaal en zijn activiteiten, en dat de generaal misschien denkt dat u hierover zal praten. U vreest om deze redenen vermoord te worden. U haalt in uw asielrelaas aldus geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Bijgevolg ressorteren de door u aangehaalde problemen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

U slaagt er bovendien niet in deze asielmotieven aannemelijk te maken.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs heeft dat u in Armenië dergelijke problemen kende. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij alle mogelijke bewijsstukken aanbrengt dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. Van uw beweringen (CGVS p. 9-10) dat u in 2006 bij terugkeer in Armenië door de autoriteiten werd opgepakt en enkele maanden werd vastgehouden bij de militaire politie, kan u geen enkel bewijs voorleggen. U kan evenmin enig overtuigingsstuk voorleggen met betrekking tot de problemen die u zou gekend hebben nadat u zeven maanden van uw legerdienst had vervuld. U stelt (CGVS p. 12-13) dat u toen meerdere keren zwaar werd geslagen maar u kan hieromtrent geen enkel bewijsstuk voorleggen. U stelt eveneens (CGVS p. 16-17) dat u na uw mislukte ontsnappingspoging vele slagen op uw hoofd kreeg en diende te worden onderzocht in een hospitaal, maar u kan hier evenmin bewijsstukken van voorleggen. U stelt dat u na dit incident geheugenproblemen kreeg maar kan hier wederom geen overtuigingsstuk van voorleggen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas reeds op ernstige wijze aan. Van een persoon die immers verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt (CGVS p. 3, 16-18) dat hij omwille van geheugenverlies zijn vluchtrelaas niet zonder problemen kan vertellen, mag er verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om deze problemen te staven en/of te laten behandelen. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan het door u aangevoerde excuus dat u geheugenproblemen kent. Aangezien u met betrekking tot essentiële elementen van uw asielrelaas, zoals uw eerste ontsnappingspoging en de hierop volgende ernstige mishandelingen, vage verklaringen aflegt over wanneer deze plaatsvonden, wordt de geloofwaardigheid ervan dan ook ernstig ondermijnd. Zo verklaarde u (CGVS p.15-17) zich niet te herinneren wanneer u een eerste maal trachtte te vluchten uit Goris. U beweerde op een dag in 2009 te zijn weggelopen van het domein maar onderweg werd u door militairen tegengehouden en teruggestuurd naar de residentie van de generaal waar u vele slagen op het hoofd kreeg. U werd

nadrukkelijk bevraagd over wanneer deze ontsnappingspoging en de hierop volgende mishandeling plaatsvond in 2009, maar u bleef ter zake het antwoord schuldig. Gevraagd naar een andere indicatie om dit moment te situeren, zei u dat het een warme periode van het jaar was. Echter, wanneer u werd gevraagd preciezer te zijn, verklaarde u het zich niet te kunnen herinneren. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Immers, vanaf het moment van uw terugkeer naar Armenië in juli of augustus 2006 werd uw vrijheid u ontnomen. Na eerst in Jerevan te zijn vastgehouden, begon uw dienstplicht op 21 november 2006, tot ongeveer het midden van 2007. Daarna kwam u terecht in het huis van generaal P.(...) P.(...) als lijfwacht, waar u de door u aangehaalde taken moest verrichten die u volgens uw verklaringen tegen uw wil uitvoerde. In deze context kan verwacht worden dat u de ontsnappingspoging in 2009, minstens een anderhalf jaar na het door u beweerde einde van uw normale legerdienst, een moment dat u had kunnen verlossen van al die opgelegde taken en een terugkeer naar een normaal leven kon inleiden, nauwkeuriger in de tijd kan situeren.

Verder blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 22) dat u meent dat de militairen opnieuw, zoals na uw eerste ontsnappingspoging (zie CGVS p. 16), een opsporingsbericht voor u zullen verspreid hebben. U verklaart echter eveneens dat u sinds uw komst naar België geen contact meer heeft gehad met mensen in Armenië en dat u aldus geen informatie heeft of er een dergelijk opsporingsbericht is verspreid. U vertoont bijgevolg een manifest gebrek aan belangstelling en weet niet of uw voorgehouden vrees voor vervolging enige objectieve grond heeft. Dit ondergraaft verder uw geloofwaardigheid.

Er dient ten slotte te worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS p. 7-8) inzake de reisdocumenten die u tijdens uw reis gebruikt hebt. U verklaarde dat u de nacht van 22 op 23 juni 2010 per wagen vertrok uit Jerevan naar Wit-Rusland; u reisde met uw eigen paspoort, die u nadien afgaf aan uw reisbegeleiders. Na een verblijf van vijf dagen hier reed u verder door naar België met een grotere wagen. U weet niet doorheen welke landen u gereisd bent na Wit-Rusland, noch waar u de grens met de EU bent overgestoken. U had zelf geen reisdocumenten in dit tweede deel van uw reis, en u weet niet of de reisbegeleiders enige valse documenten hadden geregeld voor u die ze bij de grenscontrole toonden. U stelt dat het mogelijk is dat er valse documenten waren voorzien maar u weet niet onder welke identiteit, naam of nationaliteit, u dan in dit geval reisde. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet welke documenten er bij de grenscontrole werden getoond, niet geloofwaardig. Dit doet het vermoeden rijzen dat u moedwillig informatie met betrekking tot uw ware reisweg verzwijgt en dat u legaal en met een internationaal paspoort hebt gereisd.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte bevat louter informatie in verband met uw identiteit. Uw militair boekje toont aan dat u van 21/11/2006 tot 21/11/2008 uw legerdienst vervulde maar levert geen informatie over de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker uit, in wat zich voordoet als een enig middel, inhoudelijke kritiek op enkele motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt geoordeeld dat de door hem aangehaalde problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Volgens verzoeker blijkt ten overvloede uit het asielrelaas dat hij ernstige problemen had en heeft met de Armeense autoriteiten. Verzoeker wijst er tevens op dat het bestaan van een opsporingsbericht in Armenië kan worden geverifieerd, hetgeen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten te doen. Verzoeker meent tevens dat hij niemand kan contacteren teneinde hem dit opsporingsbericht te laten bezorgen, aangezien hij hierdoor zijn contactpersonen in gevaar zou kunnen brengen. Zijn identiteit noch het feit dat de actuele situatie in

Armenië er niet op verbeterd is alsmede het feit dat zijn verklaringen coherent en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten, kan redelijkerwijze niet worden betwist, aldus verzoeker. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij aangetoond heeft een persoonlijke vrees tot vervolging te kunnen invoeren waarvan het bestaan van het risico in Armenië aannemelijk is en waarvan de grond tot vervolging behoort tot één van de vijf gronden dewelke "weerhouden" worden in artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève. Hij is tevens van oordeel dat onbetwistbaar is gebleken dat hij Armeniër is en dat de actuele omstandigheden niet rechtvaardigen dat hij naar daar zou worden teruggeleid, waardoor hij in ondergeschikte orde de toekenning van subsidiaire bescherming vraagt.

2.2.1. Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Vooreerst werd vastgesteld dat de door verzoeker opgegeven asielmotieven, zijnde de problemen die hij zal kennen met de generaal omdat deze denkt dat verzoeker geheime en persoonlijke informatie zal bekend maken, geen verband houden met een van de vervolgingsgronden zoals opgenomen in artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen elementen aan die hier een ander licht op werpen. Door louter te beweren dat uit het asielrelaas blijkt dat hij ernstige problemen had en heeft met de Armeense autoriteiten, maakt verzoeker het verband met het Vluchtelingenverdrag niet aannemelijk. De motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekers problematiek vreemd is aan het Vluchtelingenverdrag blijft bijgevolg gehandhaafd en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Daarnaast kon worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt zijn relaas zelfs maar met een dienstig begin van bewijs te ondersteunen. Een asielzoeker dient in de eerste plaats zelf inspanningen te leveren om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet hij een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. Er mag dan ook worden verwacht dat verzoeker via contacten met kennissen in het land van herkomst probeert om aan stavingstukken, en meer bepaald het opsporingsbericht waarvan hij melding maakt, te geraken. Zijn bewering dat hij zijn contactpersonen in gevaar zou kunnen brengen is louter hypothetisch en volstaat niet om het totale gebrek aan bewijskrachtige elementen te verklaren. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij enige poging heeft ondernomen om vanuit België alsnog aan bewijskrachtige documenten te geraken die zijn gerechtelijke vervolging en problemen aannemelijk zouden kunnen maken. Het niet voorleggen van enig dienstig begin van bewijs vormt dan ook een uitermate negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Deze geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat hij niet in staat bleek te verduidelijken wanneer hij een eerste maal uit Goris trachtte te vluchten, terwijl kan worden verwacht dat deze gebeurtenis een belangrijke ervaring is in verzoekers leven en aldus dermate in het geheugen gegrift staat dat verzoeker daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoekers loutere bewering dat de actuele situatie in Armenië er niet op verbeterd is alsmede het feit dat zijn verklaringen coherent en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten, is niet bij machte voorgaande concrete vaststellingen te doen wankelen.

2.2.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en op de overige elementen in het dossier, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vluchtelingenrechtelijke vrees of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.3. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enige middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER